Ferdinando Frega – Nando the Scribe

NOBODY EVER TELLS THIS STORY

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: DIT VERHAAL VERTELT NOOIT IEMAND

Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog was iedereen uitgeput.

De verliezers raakten alles kwijt wat ze jarenlang hadden opgebouwd. De overwinnaars hadden de oorlog gewonnen, maar moesten nu beslissen hoe de toekomst eruit zou zien.

De mensen waren moe, maar hoopvol. Niemand was bereid op te geven. Zo is de menselijke natuur. Maar laten we nooit vergeten dat er achter elke man meestal een vrouw staat, ook al vermeldt de geschiedenis haar zelden.

Amerika exporteerde zijn knowhow om verwoeste economieën te helpen herbouwen. Tegelijkertijd deed het wat Amerika altijd het best heeft gedaan: zaken. Fabrieken groeiden, winsten groeiden, en elk jaar verschenen er nieuwe producten. Sommige beantwoordden bestaande behoeften. Andere schiepen verlangens waarvan de mensen niet eens wisten dat ze die hadden. Tegen het einde van de jaren vijftig overspoelden bergen condooms de markt. De officiële reden was eenvoudig genoeg: bescherming tegen ziekten. Niemand wilde doodgaan.

Maar elke medaille heeft meer dan één kant.

Het product was niet bijzonder goedkoop, en regelmatig gebruik vroeg een zekere inzet van de portemonnee. Het werd een kleine investering.

Iedereen droeg er minstens één bij zich. Verborgen. Opgevouwen. Gecamoufleerd in een portefeuille, wachtend op het passende noodgeval.

Het resultaat was voorspelbaar.

Het geboortecijfer begon te dalen.

Het eerste bedrijf dat het merkte, was een Duitse fabrikant van zuigflessen en fopspenen. De boekhouders zagen het eerder dan wie ook. De verkoop daalde. De consumptie daalde. Minder baby's betekende minder klanten.

Er volgden vergaderingen.

Er volgden plannen.

Er werden investeringen voorgesteld.

Maar er was een fundamenteel probleem.

Je kunt geen baby's kopen in een laboratorium.

Ze moeten geboren worden.
Het bedrijf worstelde om een oplossing te vinden. Niets leek te werken.

Toen besloot de eigenaar een belangrijke Italiaanse klant bij Napels te bezoeken, een grote groothandelaar met een opmerkelijk talent om grote volumes koopwaar te verplaatsen.

De zakelijke bespreking verliep goed.

Die avond nodigde de klant hem uit voor het diner.

Na het diner werd de gast, in perfecte Italiaanse stijl, meegedeeld dat er voor de nacht een "deken" was geregeld.

Alleen was dit geen gewone deken.

In de slaapkamer wachtte een Russische vrouw van vijfenzeventig die vol zelfvertrouwen beweerde veertig te zijn.

Volgens haar kwam gezelschap op de eerste plaats.

Geld was slechts een rechtvaardiging.

Ze hield vol dat dankbaarheid alles verklaarde.

De Duitser was niet helemaal overtuigd.

Ik ook niet.

Sterker nog, ze klonk verdacht veel als ikzelf en mijn verdomde voorstel van één dollar.

Nadat ze hun avondritueel hadden voltooid, ontspande de Duitse zakenman zich eindelijk genoeg om het probleem op te biechten dat hem kwelde.

De Russische vrouw luisterde geduldig. Toen kwam ze, zoals vrouwen al eeuwen doen terwijl mannen vergaderen, met het idee van de eeuw.

“Bouw je eigen condoomfabriek.”

De zakenman staarde haar aan.

Hij begreep niet wat condooms te maken hadden met zuigflessen en fopspenen.

Toen ze zijn verwarring zag, ging ze verder.

“De grondstof komt al uit Zuidoost-Azië. De productiekosten kunnen laag worden gehouden. Het transport heeft nauwelijks invloed op de eindprijs. Verkoop kwaliteitsproducten tegen betaalbare prijzen. Beschouw een deel van de marge als een investering.”

De Duitser zag het verband nog steeds niet.

Toen kwam het echte idee.

“Maak van elke honderd geproduceerde condooms er tien defect.”

De zakenman verslikte zich bijna.

“Defect?”

“Gewoon een piepklein gaatje. Zo groot als een naald. Onzichtbaar.”

Stilte.

Toen voegde ze eraan toe:

“De baby’s doen de rest.”

De Duitser barstte in lachen uit.
Hij was tenslotte Duits, en Duitsers geven over het algemeen de voorkeur aan statistiek boven wonderen.

Maar op de vlucht naar huis verdween het lachen.

Het idee bleef.

Toen werd het een gedachte.

Toen een mogelijkheid.

Toen een mantra.

Uiteindelijk belde hij de Russische vrouw en nodigde haar uit om aan het project deel te nemen.

Hij bood haar volledige vrijheid wat haar vergoeding betrof.

Welk bedrag ze ook op haar maandelijkse cheque wilde schrijven, het zou worden aanvaard.

De geboorten herstelden zich.

De consumptie herstelde zich.

De zuigflessenhandel herstelde zich.

En na verloop van tijd vergaten de mensen de condooms bijna helemaal.

Sommigen begonnen ze zelfs te wassen, te drogen te hangen en opnieuw te gebruiken.

Een beetje Napolitaanse magie.

Ferdinando